

det, man skal offre Penge og sine Sønner til, er organiseret saaledes, at vi med god Samvittighed kunde sige, at vi have gjort, hvad der er en Lovgivningsmagt muligt, for at faae Hæren til at være saa god, som den kan være. Saaledes er min Betragtning af disse Forhold, og jeg skal slutte med det Samme som den ærede Ordsprer: indstændig at anbefale Forslaget til Vedtagelse. Jeg er sikker paa, at, naar det bliver ophøiet til Lov, saa vil enhver Mand, og jeg tør maasse sige enhver Kvinde med i Landet, der sætter sig ind i, hvorledes den gamle Lov ser ud i Forhold til den nye, hilse denne Lov med Glæde.

Orup: Det ærede Medlem, der nu satte sig, er, tror jeg, ikke selv Medlem af det Udvalg, med hvis Indstilling vi have at gøre nu, ellers vilde han have vidst, at jeg ikke er Medlem af det og selvstændig ikke har Ansvar for den Trykfeil, han nu fem Gange har berørt. (Stemmer: Han er Medlem af Udvalget!). Ja, naar det ærede Medlem er Medlem af Udvalget, er det endnu mere forbausende, at han ikke veed, hvilke de andre Medlemmer af Udvalget ere. Forresten kan jeg ikke forstaa, hvorfor det ærede Flertal er saa vredt, som det er. Jeg havde troet, at de Herrer nu vilde være glade. De have ifjor faaet en Hærlig, og iaar faae de en saadan Straffelov, det vil sige, der gaar næsten ikke et Aar, uden at de vende hjem med noget Godt i Lommen. Det er da Noget, der kunde stemme dem milde overfor det Mindretal, som stiller enkelte bestedne Ændringsforslag til deres store Lovarbejde. Jeg tror ogsaa, at den ærede Ordsprerers Stemning igaar var glad. Den ærede Ordsprer prisste igaar med en hel anden Tone end den melankolske, hvori han har talt idag, den Lykke, han havde ført til Huse ved nu at have faaet denne Bøiestraf reddet paa den Naade, som det er lykkelig for ham. Smidlertid forandrede dette sig fuldstændig i Dagens Løb igaar. De ærede Herrer bleve vredere og vredere, bittere og bittere, Kursen paa Bøiestrafen sank mere og mere, og en Stemning af Mismod bredte sig efterhaanden ud over selve Udvalgets Grændser. Den naaede lige til Ministerbordet. Selv den høitærede Marineminister, som jo slet ikke har været i Udvalget, søgte sig ild tilmode, og det er Noget, som jeg lægger dobbelt Vægt paa, da den høitærede Marineminister i denne Sag talte paa begge de militære Ministres Begne, og saaledes, naar han er misfornøjet, er misfornøjet for Lo. Der var imidlertid i de Bemærkninger, som den høitærede Marineminister fremsatte igaar, Noget, jeg tror, trænger til Modsigelse, fordi jeg tror, at det noget hviler paa en Misforstaaelse af, hvad der er det parlamentariske Arbejdes normale Regel og Orden. Jeg sigter naturligvis ikke herved til den Døer, hvormed den høitærede Minister søgte at rense begge de militære Ministre for enhver Mis-

tanke om Enlidhed og Enebidhed. Jeg lagde Mærke til, at den høitærede Marineminister var særlig omhyggelig for at rense sin Kollega Krigsministeren i saa Henseende. Som sagt, det er Noget, jeg ikke skal opholde mig ved; jeg tror ikke, at det var saa nødvendigt, som den høitærede Minister mente. Det er imidlertid en Ting for sig. Det, jeg tænker paa, er den næsten alvorlige Indignation, hvormed den høitærede Marineminister afsøgte enhver Tanke om, at der skulde være nogen Aftale mellem ham og Thingets Flertal. Jeg kan slet ikke se, at det er en Synd, at der er en Aftale mellem Ministeren og det ministerielle Flertal i Udvalget. Lærtimod forekommer det mig at høre til den simple parlamentariske Dagens Orden, at der finder noget Saa-dant Sted. Overalt, hvor en Sag skal fremmes, maa der nødvendigvis komme et Punkt, hvor der træffes en saadan Overenskomst, saadanne Aftaler mellem Ministeren og det Flertal, der støtter Ministeren. Altsaa, jeg kan ikke se, at der er Noget som helst at blive altereret over ved den Ting. Nærlig kan jeg paa ingen Naade forstaa, hvorledes det skulde kunne knyttes til et saadant Udtryk som „falsk Politik“ eller Eligt. Det forekommer mig at ligge helt fjern. Lærtimod, saaledes som jeg ser paa Sagen og den politiske Situation, synes jeg netop, at det, at den høitærede Minister træffer en Aftale og slutter en Overenskomst med det ærede Medlem fra Stege (Bøffen), er netop ægte Politik, meget ægte Politik. Der er mange andre Ting, som forekomme mig at være Etin og Jantasi; men naar den høitærede Minister og det ærede Medlem fra Stege finde hinanden, saa synes jeg, at det er netop Realiteten i den nuværende Situation. Jeg kan altsaa slet ikke forstaa, hvorledes den høitærede Minister kunde tro, at der deri laa et Angreb paa ham og hans Regjering. Heller ikke er der jo i nogen Henseende rettet nogen Bebrejdelse mod den høitærede Minister, og der kan ikke med Grund rettes nogen Bebrejdelse imod ham og heller ikke mod den høitærede Krigsminister for Inkonsekvens. Ganske vist sagde ved første Behandling de høitærede Ministre, at de ikke vilde forhandle om denne Lov, og ved anden Behandling siges der fra Ministerbænken, at man nok vil forhandle, og saaledes rent udvortes set er der en Modsigelse deri. Men ser man nærmere til og finder, at der er foregaaet Noget i Mellemtiden, saa falder denne Modsigelse bort. Dersom de høitærede Ministre stode uforandrede paa samme Standpunkt ved 2den Behandling som ved første, saa var det vanskeliggere at forklare. Ved 1ste Behandling havde den høitærede Marineminister nemlig sit eget Standpunkt og sit eget Grundlag og gik ud fra, at Folkethinget stod paa et andet Grundlag, hvorfor han sagde: Dette Andet vil jeg ikke forhandle om, for mit eget er blevet færdigt. Men ved 2den Behandling staar Folkethinget paa Ministerens